ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **R. M.**, advokátem se sídlem Na Sadech 21, České Budějovice, proti žalovanému: **Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky**, se sídlem Kloknerova 2295/26, Praha - Chodov, o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky ze dne 10. 8. 2015, č. j. MV-164793-12/PO-N-2014, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 7. 2016, č. j. 10 A 7/2016 – 36,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 7. 2016, č. j. 10 A 7/2016 – 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Nadřízený služební funkcionář žalobkyně požádal dne 3. 1. 2011 o provedení psychologického vyšetření žalobkyně na základě domněnky, že je žalobkyně dočasně nebo trvale nezpůsobilá k výkonu služby v hasičském záchranném sboru České republiky (též „HZS ČR“) ve smyslu § 2 písm. c) vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o osobnostní způsobilosti“). V žádosti uvedl dlouhodobé konflikty, které podle něj žalobkyně na pracovišti vyvolává.

[2] Podle následného závěru psychologa ze dne 12. 1. 2011 žalobkyně není osobnostně způsobilá k výkonu služby v HZS ČR ve smyslu § 2 písm. c) vyhlášky o osobnostní

způsobilosti ve spojení s § 79 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

[3] Následně žalobkyně podala návrh na přezkoumání závěru psychologa podle § 6 vyhlášky o osobnostní způsobilosti a dne 10. 2. 2011 tak bylo komisí složenou z psychologů bezpečnostních sborů vedeno přezkumné řízení. Ani podle závěru vedoucího psychologa ze dne 11. 2. 2011 však žalobkyně nebyla shledána osobnostně způsobilou.

[4] Žalobkyně byla rozhodnutím ředitele Hasičského záchranného sboru Jihočeského kraje (prvostupňového správního orgánu), ze dne 18. 2. 2011, ev. Č. HSCB-16/PAM-2011, propuštěna ze služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, s poukazem na závěr vedoucího psychologa ze dne 11. 2. 2011 o tom, že pozbyla osobnostní předpoklady pro výkon služby.

[5] Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí se žalobkyně odvolala s tím, že splňuje všechny osobnostní předpoklady uvedené v § 1 písm. a) až j) vyhlášky o osobnostní způsobilosti a že pokud u ní docházelo v jednotlivých bodech k výkyvům v její psychice, pak šlo o důsledek bossingu (tj. šikany ze strany nadřízeného). Její odvolání však bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 4. 2011 zamítnuto.

A. Zrušení rozhodnutí žalovaného městským soudem

[6] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí brojila žalobou podanou u Městského soudu v Praze. Namítala nezákonnost rozhodnutí o svém propuštění pro nepřezkoumatelnost a rovněž nepřezkoumatelnost podkladů rozhodnutí – posudků psychologa a vedoucího psychologa bezpečnostního sboru.

[7] Městský soud námitkám žalobkyně přisvědčil a konstatoval, že bylo rozhodnutí o propuštění nezákonné, neboť jeho podkladem byl nepřezkoumatelný závěr vedoucího psychologa HZS ČR ze dne 11. 2. 2011. Žalovaný ani prvostupňový správní orgán z něj proto neměli vycházet. Posudek psychologa ani vedoucího psychologa nebyl podle městského soudu dostatečně odůvodněn. I když měly oba posudky minimální obligatorní náležitosti kladené vyhláškou, nemohou jako takové omezovat povinné náležitosti rozhodnutí služebního funkcionáře ve smyslu § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru. Vady esenciálního podkladu (posudků) pro rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění žalobkyně tak způsobily nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2011. Rozsudkem ze dne 23. 10. 2014, č. j. 9 Ad 9/2011 - 32, proto městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

B. Řízení po zrušení městským soudem

[8] Žalovaný tedy znovu vedl řízení. Předseda poradní komise generálního ředitelství HZS ČR dne 9. 12. 2014 učinil žádost o zpracování vyjádření ke zprávě psychologa. V návaznosti na to bylo dne 17. 12. 2014 vedoucí psycholožkou (plk. PhDr. Z. D.) zpracováno doplnění závěru vedoucího psychologa č. j. MV-18221-3/PO-IZS-2011 ze dne 11. února 2011. Následně proběhlo dne 10. 2. 2015 zasedání senátu poradní komise

generálního ředitele HZS ČR, kterého se zúčastnila žalobkyně se svým právním zástupcem. Na základě návrhu žalobkyně přistoupil žalovaný k výslechu psycholožky, jež vypracovala doplnění.

[9] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný ve věci znovu rozhodl tak, že odvolání opět zamítl a potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí o propuštění žalobkyně. Podkladem rozhodnutí žalovaného bylo výše zmíněné doplnění ze dne 17. 12. 2014.

II. Řízení před krajským soudem

[10] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou podanou k Městskému soudu v Praze, který žalobu postoupil Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

[11] V žalobě namítala, že žalovaný významně porušil zásadu dvojinstančnosti řízení. Vyhláška o osobnostní způsobilosti stanoví v § 6 případy, v nichž má dojít k přezkumnému řízení vedoucím psychologem, přičemž doplnění tyto požadavky nesplňuje, navíc bylo vyžádáno k tomu neoprávněným subjektem a nelze je považovat za „přezkumné řízení“ ve smyslu vyhlášky. Žalovaný z povahy věci nemohl přezkoumat nepřezkoumatelné rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Tímto doplnění byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení rovnou dvakrát – odepřením práva odvolat se proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, jakož i právo na přezkum podkladu rozhodnutí (tj. psychologického posudku).

[12] Podle krajského soudu se žalovaný neřídil závazným právním názorem vysloveným v předchozím rozsudku městského soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 9 Ad 9/2011 - 32, což je vada řízení, k níž by musel přihlédnout i bez výslovné námitky žalobkyně. Podle předešlého rozsudku byly nepřezkoumatelné oba podklady (psychologické posudky) prvostupňového rozhodnutí o propuštění a žalovaný nemohl přistoupit toliko k zadání dopracování závěru vedoucího psychologa. Městský soud v předešlém rozsudku vyjádřil důvody, pro které jsou nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů v obou stupních, a žalovaný proto měl rozhodnutí prvostupňového správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátit k dalšímu řízení, ve kterém by byl posouzen aktuální zdravotní stav žalobkyně.

[13] Krajský soud tedy nyní napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žalovanému uložil povinnost zajistit aktualizované psychologické vyšetření, které bude reflektovat aktuální zdravotní stav žalobkyně.

[14] Následně soud vydal opravné usnesení ze dne 23. 8. 2016, č. j. 10 A 7/2016 - 50, kterým opravil chybu v psaní v odůvodnění rozsudku.

III. Kasační stížnost žalovaného

[15] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalovaný (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[16] Stěžovatel nesouhlasí s právním názorem vysloveným v rozsudku krajského soudu, určitou zmatečnost podle jeho názoru dokládá i fakt, že soud vydal následně opravné usnesení, v jehož rámci odstranil vážnou nesrovnalost mezi výrokem a odůvodněním.

[17] Klíčovou námitkou je nesouhlas se závěrem, že stěžovatel nerespektoval závazný právní názor vyslovený v rozsudku Městského soudu v Praze. Podle stěžovatele byly vady esenciálního podkladu pro rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění žalobkyně ze služebního poměru, které způsobily nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, v průběhu dalšího řízení odstraněny.

[18] Vedoucí psycholožka HZS ČR plk. PhDr. D. „Doplněním závěrů vedoucího psychologa“ vypracovaným dne 17. 12. 2014 specifikovala, že posuzovaná osoba nevyhověla charakteristikám ve smyslu § 1 písm. b), g), h) a i) vyhlášky o osobnostní způsobilosti. Dále specifikovala použité metody, kterými byly pozorování, rozhovor, anamnestické vyšetření, analýza objektivních údajů a psychologické testové metody. Užité metody zjišťující výkonové a osobnostní předpoklady jsou podřaditelné pod § 4 odst. 4 vyhlášky o osobnostní způsobilosti. Vedoucí psycholožka dále popsala charakteristiku vyšetřované, a to podle psychologické dokumentace Ev. č. GŘPSP-2/H-2011.

[19] Žalobkyni i jejímu právnímu zástupci bylo po celou dobu řízení umožněno nahlížet do spisu, činit si poznámky nebo opisy všech dokumentů. Rovněž byly akceptovány veškeré její požadavky na doplnění spisu (výslechy svědků, doplnění písemností apod.). V souladu s požadavkem žalobkyně byl proveden i výslech plk. PhDr. D., při kterém podrobně odpověděla na otázky žalobkyně i jejího právního zástupce. Dle požadavku žalobkyně byly doplněny písemnosti (kopie průběžných hodnocení žalobkyně) a byla vyslechnuta PhDr. M., která za pomoci svých záznamů chronologicky a velmi podrobně popsala situaci předcházející žádosti o provedení psychologického vyšetření žalobkyně. Před vydáním rozhodnutí byla žalobkyni dána možnost k závěrečnému vyjádření, které bylo do spisu řádně založeno. Městský soud v Praze výslovně uvedl: „*Je tedy na žalobkyni, aby poté, kdy bude správní spis v souladu se shora uvedeným právním názorem soudu doplněn, svá procesní práva realizovala*,“ čímž deklaroval skutečnost, že nepřezkoumatelnost esenciálního podkladu - závěr psychologa, lze odvolacím orgánem zhojit doplněním spisu. Toto doplnění spisu pak žalovaný provedl v rámci napadeného rozhodnutí velmi podrobným způsobem v souladu s § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru.

[20] Psychologická dokumentace ev. č. GŘPSP-2/H-2011 je stále k dispozici a případně určený soudní znalec může posoudit, zda byly metody a formy zkoumání, včetně vyhodnocení a závěrů vyšetřujícího psychologa Mgr. Čapkové v pořádku. Žalobkyně řádně využila možnost odvolat se proti vydanému závěru psychologa. S ohledem na objektivnost a nestrannost při přezkumném řízení zřídil vedoucí psycholog tříčlennou komisi sestavenou z vedoucích psychologů jiných bezpečnostních sborů. V přezkumném řízení tato komise posoudila metody použité při zjišťování osobnostní způsobilosti a

správnost jejich vyhodnocení. Komise jednomyslně vydaný závěr potvrdila a tím potvrdila i správnost provedeného vyšetření.

[21] Nezákonný je rovněž závěr soudu, že měl stěžovatel po nabytí právní moci a vykonatelnosti zmíněného rozsudku v následujícím řízení zrušit rozhodnutí prvostupňového správního orgánu pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Ustanovení § 190 zákona o služebním poměru tento postup neumožňuje. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. č. j. 6 Ads 33/2013 - 31) zákonodárce výslovně vyloučil možnost služebního funkcionáře rozhodujícího o odvolání napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

[22] Krajský soud v odůvodnění uložil stěžovateli povinnost zajistit v dalším správním řízení aktualizované psychologické vyšetření žalobkyně, které bude reflektovat její aktuální zdravotní stav. Psycholog bezpečnostního sboru není klinickým psychologem a v žádném případě se nevyjadřuje ke zdravotnímu stavu posuzované osoby, nýbrž hodnotí, zda tato osoba splňuje osobnostní charakteristiky podle vyhlášky o osobnostní způsobilosti, které jsou nezbytným předpokladem pro výkon služby v daném bezpečnostním sboru s ohledem na služební pozici posuzované osoby. Toto posouzení bylo prováděno v době, kdy vznikla domněnka, že žalující tyto osobnostní charakteristiky nesplňuje. Proto je posouzení aktuálního zdravotního stavu pro tuto skutečnost bezpředmětné. Psycholog hodnotí příslušníka v daném okamžiku a za daného stavu, nelze akceptovat názor, že v průběhu doby (v tomto případě po uplynutí řady let) má psycholog hodnotit příslušníka „opětovně“. Navíc zde hraje roli velká časová prodleva. Aplikace tohoto názoru krajského soudu by zpětně mohla vést k rozkolísání jistoty závěrů služebních psychologů v konkrétních případech. Nehledě na skutečnost, že současný psychický stav žalobkyně je po 5 letech a 7 měsících nesrovnatelný s psychickým stavem příslušnice v době, kdy rozhodoval prvostupňový správní orgán.

[23] Byl by tím navíc popřen samotný institut psychologických vyšetření, který vychází z potřeby „dobrého“ psychologického stavu příslušníka (osoby, která má vykonávat náročnou službu v zájmu České republiky ve specifickém zaměstnaneckém poměru). Žalobkyně byla zařazena na služební místo příslušnice v operačním řízení, kde jsou na ni kladeny vysoké psychické nároky (jedná se o první osobu při kontaktu s danou mimořádnou událostí).

[24] Nelze opomenout ani fakt, že v průběhu posuzování daného případu nastala změna prováděcí právní úpravy (vyhláška o osobnostní způsobilosti), která se promítla i do náležitostí závěru psychologa bezpečnostního sboru a postupu při přezkumném řízení (k datu 6. 1. 2011, kdy byla zjišťována osobnostní způsobilost žalobkyně, byla novelizována vyhláškami č. 658/2004 Sb., 468/2005 Sb. a 199/2008 Sb.). Závěr psychologa zpracovaný dne 12. 1. 2011 veškeré náležitosti stanovené § 5 vyhlášky splňoval.

[25] Dále byla vydána nová vyhláška č. 474/2012 Sb., která mj. modifikovala postup psychologa při zjišťování osobnostní způsobilosti a upravila některé náležitosti související se zjišťováním osobnostní způsobilosti příslušníka. I k těmto změnám bylo při následném

řízení ve věcech služebního poměru v roce 2015 přihlédnuto a napadené rozhodnutí ani s ohledem na okolnost legislativní změny nevykazuje nezákonnost esenciálního podkladu.

IV. Vyjádření žalobkyně

[26] Žalobkyně ve svém vyjádření zdůraznila, že Městský soud v Praze v minulosti zrušil předešlé rozhodnutí žalovaného z toho důvodu, že závěr psychologa HZS hodnotil jako nepřezkoumatelný, a tento rozsudek, resp. závazný právní názor, nebyl nikdy napaden kasační stížností. Pokud byl závěr psychologa (jakožto esenciální podklad pro zahájení řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru) pravomocně shledán nepřezkoumatelným, nezbývá odvolacímu orgánu (žalovanému) než rozhodnutí orgánu prvního stupně zrušit a řízení zastavit. Nepřezkoumatelnost esenciálního podkladu je podle žalobkyně nezhojitelná.

[27] Dále žalobkyně v rámci vyjádření rekapitulovala obsah své žaloby. Posudek psychologa bezpečnostního sboru je nejen jedním z esenciálních podkladů pro rozhodnutí ve věci, ale zároveň je i de facto podnětem (jediným možným podkladem) pro zahájení správního řízení z moci úřední. Za neexistence řádného, přezkoumatelného a bezvadného rozhodnutí psychologa o osobnostní způsobilosti k výkonu služby pak nemohl správní orgán prvního stupně ani žalovaný (odvolací orgán) z tohoto posudku vycházet (o čemž pravomocně rozhodl Městský soud v Praze, jehož rozhodnutí nebylo nikdy podrobeno přezkumu Nejvyššího správního soudu). Pokud pak správní orgán ani správní orgán prvního stupně neměl z takového posudku vycházet, neměl ani zahájit správní řízení, neboť pro zahájení takového řízení neexistuje žádný podklad. Žalovaný měl postupovat podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., ve spojení s § 179 zákona č. 361/2003 Sb. a řízení zastavit, neboť odpadl jeho důvod, resp. tento důvod nikdy neexistoval. I rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je strohé a jeho odůvodnění fakticky absentuje, pročež je nepřezkoumatelné i z tohoto důvodu.

[28] Doplnění závěru vedoucího psychologa ze dne 17. 12. 2014 nelze hodnotit jako důkaz, neboť byl získán v rozporu s právními předpisy. Vyhláška o osobnostní způsobilosti jednoznačně stanoví, v jakých případech má dojít ke zjišťování osobnostní způsobilosti a zároveň, v jakém případě (za jakých procesních podmínek) dojde k přezkumnému řízení vedoucím psychologem. Doplnění závěru vedoucího psychologa je přitom jakýmsi dodatečným sdělením psychologa, které jednak bylo vyžádáno k tomu neoprávněným subjektem a jednak nikterak nenahrazuje závěry psychologa bezpečnostního sboru ani přezkumné rozhodnutí vedoucího psychologa ve věci. Nemůže být ani jakýmsi dalším přezkumným rozhodnutím. Závěr psychologa i závěr vedoucího psychologa je nezhojitelný a i nadále nepřezkoumatelný. Doplnění závěru vedoucího psychologa nemůže obstát - vedoucí psycholog totiž nemohl žádným způsobem přezkoumat nepřezkoumatelné rozhodnutí, což vyplývá ze samotné podstaty věci.

[29] Přijetí argumentace žalovaného by *de facto* znamenalo porušení zásady dvojinstančnosti řízení, když toto právo žalobkyně by jí bylo prakticky „odejmuto“ dvakrát, a to jednak ve vztahu k právu na odvolání a jednak ve vztahu k právu na přezkum rozhodnutí psychologa.

[30] Namítaná nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v jeho stěžovatelem tvrzené rozpornosti byla již zhojena následným opravným usnesením krajského soudu, a to z podnětu žalobkyně.

[31] Žalobkyně musí souhlasit s další kasační námitkou žalované v tom smyslu, že v dalším řízení nelze zajistit aktualizované psychologické vyšetření žalobkyně. Žalobkyně se však domnívá, že to nelze právě s ohledem na shora uvedenou „nezhojitelnost" esenciálního podkladu pro řízení o propuštění ze služebního poměru, jak je shora žalobkyně argumentuje.

[32] K argumentaci žalované týkající se legislativní změny žalobkyně musí konstatovat, že žalovaný se tímto domáhá přezkoumání závěrů (právního názoru) rozhodnutí Městského soudu v Praze, které však není touto kasační stížností napadeno.

[33] Stran náležitostí závěru psychologa bezpečnostního sboru pak musí žalobkyně konstatovat, že při interpretaci zákona (podzákonného předpisu) nelze vycházet toliko z jeho jazykového znění. Jestliže pak závěr psychologa HZS je esenciálním podkladem pro rozhodnutí v řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru a zároveň právní úprava umožňuje a umožňovala i v minulosti jeho přezkum minimálně v přezkumném řízení dle vyhlášky o osobnostní způsobilosti, nemůže takový esenciální podklad být prostý jakéhokoliv odůvodnění a musí být jako takový přezkoumatelný. Na tom nemůže ani změna legislativy ničeho změnit (viz závěry Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 19/2013 - 35 nebo 6 Ads 15/2013 - 24).

V. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[34] Kasační stížnost byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je podle § 102 s. ř. s. přípustná.

[35] Důvodnost kasační stížnosti přezkoumal Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž neshledal důvody, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

[36] Kasační stížnost žalovaného je důvodná.

[37] Předně se Nejvyšší správní soud zabýval obecně formulovanou námitkou zmatečnosti, ke které by v souladu s § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlížel i bez vlastní námitky stěžovatele. Podle stěžovatele vydání opravného usnesení svědčí o určité zmatečnosti napadeného rozsudku krajského soudu.

[38] Zmatečností rozumí soudní řád správní hrubé vady v řízení před krajským soudem, tj. chybějící podmínky řízení, rozhodování vyloučeným soudcem, nesprávné obsazení soudu či trestné ovlivnění výsledku řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Stěžovatel ovšem na toto ustanovení výslovně neodkazuje a fakticky ani netvrdí žádnou skutečnost podřaditelnou pod dané ustanovení. Opravným usnesením ze dne 23. 8. 2016, č. j. 10 A 7/2016 - 50, soud pouze modifikoval část odůvodnění svého rozsudku a uvedl jej do

souladu s výrokem (zřejmou chybou v psaní totiž v odůvodnění zůstal dovětek o zrušení prvostupňového správního rozhodnutí). Kasační soud proto zmatečnost řízení před krajským soudem neshledal.

[39] Krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného z důvodu, že se podle něj žalovaný neřídil závazným právním názorem vyjádřeným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2014, č. j. 9 Ad 9/2011 - 32. Městský soud v Praze ve svém rozsudku označil za nepřezkoumatelná správní rozhodnutí obou instancí (z důvodu nepřezkoumatelnosti podkladu rozhodnutí) a žalovaný měl proto podle krajského soudu zrušit prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Doplnění nedostatku (podkladu) rozhodnutí v odvolacím řízení je podle krajského soudu v rozporu s vysloveným závazným právním názorem soudu.

[40] Krajský soud však na tomto místě zřejmě přehlédl, že procesní právní úprava (v témže znění platná ke dni vyhlášení rozsudku Městského soudu v Praze, jakož i ke dni nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného) tento postup žalovanému neumožňovala.

[41] Podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, ve znění účinném do 30. 6. 2017, platilo, že „[o]dvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí *změní* nebo *zruší a řízení zastaví*; jinak odvolání *zamítne* a rozhodnutí *potvrdí*."

[42] Z výše citovaného ustanovení vyplývá, že tehdejší právní úprava zákona o služebním poměru umožňovala žalovanému v navazujícím správním řízení buďto (i) odstranit vady v rámci druhoinstančního řízení, nebo (ii) z důvodu neodstranitelné vady řízení zastavit (tak, aby ve správním řízení nedošlo k žalobkyní namítané ztrátě instance).

[43] Pro posouzení nyní projednávané věci je ovšem podstatné, že Městský soud v Praze žalovaného co do procesního postupu nijak nezavázal. Podle kasačního soudu tak bylo po zrušovacím rozsudku zcela na žalovaném, jakým způsobem (tj. procesním postupem) přistoupí k naplnění závazného právního názoru soudu.

[44] Odstranění vad druhou instancí tak bylo možným procesním vyústěním za současného respektování závazného právního názoru vysloveného v rozsudku Městského soudu v Praze (ani ten totiž nekonstatoval, že řízení vůbec nemělo být zahájeno – teprve to by bylo možno řešit jen a pouze zrušením prvostupňového rozhodnutí a zastavením řízení).

[45] Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Bude na krajském soudu, aby se v dalším řízení vypořádal s tím, zda žalovaný „doplněním posudku" vady nepřezkoumatelnosti skutečně odstranil (tj. zda naplňuje požadavky na úplnost a přesvědčivost podkladu rozhodnutí), zda přitom dostatečně šetřil práva žalobkyně a zda se v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze dostatečně vypořádal s žalobkyní tvrzeným bossingem.

[46] Kasační stížností žalovaný brojil rovněž proti uložení aktualizovaného psychologického vyšetření krajským soudem (čímž soud zjevně zamýšlel vyžádání zcela

nového posudku psychologa). V případě, že by soud i ve svém budoucím rozsudku setrval na tomto právním názoru a žalovaného k tomuto zavázal, bude muset tento krok dostatečně odůvodnit a posoudit temporální účinky posudku jakožto podkladu správního rozhodnutí o propuštění žalobkyně (tj. ke kterému okamžiku má psycholog osobnostní způsobilost žalobkyně zjišťovat).

[47] V kasační stížnosti žalovaný k dokreslení své procesní aktivity šetřící práva žalobkyně uvedl, že již samotný závěr psychologa zpracovaný dne 12. 1. 2011 naplňoval veškeré náležitosti stanovené § 5 vyhlášky o osobnostní způsobilosti. Nejvyšší správní soud proto nad rámec konstatuje, že toto tvrzení stěžovatele svědčí o určitém nepochopení podstaty právního názoru Městského soudu v Praze – i on sám konstatoval, že posudky splňovaly minimální obligatorní náležitosti kladené vyhláškou, nicméně jako takové nemohly omezovat povinné náležitosti rozhodnutí služebního funkcionáře ve smyslu § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru. Příslušníci se v případě propuštění ze služebního poměru musí dozvědět reálný důvod svého propuštění, který jim bude v souladu s § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru řádně vysvětlen. Nepostačí pouhé konstatování, že příslušník již nenaplňuje požadavky zákonného ustanovení, aniž by mu současně bylo vysvětleno, v čem konkrétně spočívají jeho nedostatky. Požadavky na samotný posudek jakožto esenciální podklad rozhodnutí služebního funkcionáře dovodila rovněž judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou byl žalovaný v odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze vyčerpávajícím způsobem upozorněn.

VI. Závěr a náklady řízení

[48] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude podle § 110 odst. 4 s. ř. s. soud vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Krajský soud v konečném rozhodnutí rovněž rozhodne o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu